

Единъ път глашатаитѣ обявиха на римския народъ, че въ Колизея сж назначени, за рождения день на императора, великолѣпни зрѣлища; между другото ще има бой на диви звѣрове, и освѣтъ тигритѣ, пантеритѣ и хиенитѣ, ще пустнатъ десетъ огромни африкански лѣва. Отначало звѣроветѣ ще бждатъ пустнати върху прѣстѣпницитѣ, осждени на разкъсване, а послѣ ще ги настървятъ единъ къмъ другъ.

Въ деня на празника, още отъ изгрѣвъ слънце, стотини хиляди хора се стекоха въ Колизея да се полюбуватъ на кървавото зрѣлище. Всѣки бързаше за да си заеме по-хубаво мѣсто.

До обѣдъ цирка бѣше прѣпълненъ съ народъ. Прѣднитѣ мѣста бѣха заети отъ римскитѣ богаташи. Тамъ ярко блѣстѣха бѣлоснѣжнитѣ дрехи на важнитѣ патриции, и свѣтѣха на слънцето златнитѣ накити на знатнитѣ римски жени и дѣвици.

Всички жадно чакаха началото.

Най-послѣ се показа самиятъ Цезарь.

„Да живѣе императора!“ — започна да вика народътъ. Императорътъ се покачи по мраморната стълба въ ложата си и се облѣгна на стола си, покритъ съ меки тъкани.

Послѣ махна съ ржка, въ знакъ че е врѣме да почнатъ. Тогава войницитѣ въведоха въ срѣдата на кръга четиредесетъ човѣка осждени прѣстѣпници. Когато тѣ застанаха въ срѣдата на кръга, слънцето ярко ги освѣти. Тѣхнитѣ лица бѣха блѣдни, като на мъртавци. Всички бѣха измжчени отъ дългото стоене въ ужаснитѣ подземни затвори.

Императорътъ съ прѣзрение ги погледна и извика: „Лѣвоветѣ не ще могатъ да се съживятъ отъ тия скелети!“ А велможитѣ, които заобикаляха императора, почтително се засмѣха въ отговоръ на тѣзи думи.

Осжденитѣ не гледаха нито къмъ императора, нито къмъ цѣлото море любопитни глави, навеждащи се отъ столоветѣ, за да видятъ по-добрѣ смъртъта имъ. Тѣ знаеха че нито едно сърдце въ тазъ тѣлпа не ще ги пожали.

Тѣ всички гледаха напредъ, тамъ, гдѣто прѣзъ желѣзната рѣшетка се чуваше реветъ на звѣроветѣ.

Нешаастнитѣ държеха въ ржцѣтъ си лежки копия. Но какво значеа тѣзи копия въ борбата съ огромнитѣ звѣрове!

Тѣ знаеха че слѣдъ нѣколко минути чиститѣ на разкъсанитѣ имъ тѣла ще се търкалятъ по окървавения пѣськъ, а зрителитѣ ще се любоватъ на пира на звѣроветѣ.

Императорътъ пакъ махна съ ржка — рѣшетката съ скърцане се вдигна, и звѣроветѣ излѣзоха отъ тъмнината. Тогава оплашенитѣ погледи на прѣстѣпницитѣ се обърнаха къмъ императора, послѣ къмъ цѣлия народъ, като че ли искаха защита и молѣха за пощада.

Но тѣ видѣха, че нѣма отъ кого да чакатъ пощада, че всички чакатъ, щото тѣ да се заловятъ съ звѣроветѣ въ борба до смъртъ.

Да бѣгатъ не можеа: всички изходи бѣха затворени. Нешаастницитѣ се натрупаха на една купчина, притискайки се единъ къмъ другъ. Но тогава конници ги разпрѣснаха съ дълги копия, за да се биятъ по единъ.

Изъ рѣшетката първи излѣзоха три африкански лѣва. Тѣ изумено си повдигаха главитѣ, и жѣлтитѣ имъ гриви царствено се развѣваха въ въздуха.

Тѣ не можеа още добрѣ да различаватъ, намѣрили се изведнажъ отъ тъмнина въ силна свѣтлина, но виковетѣ на тѣлпата ги раздразни, и тѣ направиха единъ скокъ напредъ.

Възторжени виковете се раздадоха отъ гърдитѣ на всички зрители, когато видѣха лѣва, вървѣщъ прѣдъ другитѣ. Това бѣ грамаденъ царъ на пустинята, скоковетѣ му бѣха бързи, реветъ ужасенъ; гривата му се развѣваше и повдигаше на огромната му глава.

Примирайки, всички чакаха какъ той ще разкъса първата жертва.

Отъ два дена звѣроветѣ не бѣха хранени и прѣди да ги пустнатъ отъ клѣтката горили ги бѣха съ нажежено желѣзо за да се разяратъ.

Лѣвътъ закричи къмъ тримата прѣстѣпника, които стояха отъ лѣвата страна на кръга. Когато той почна да се приближава до тѣхъ, двамата дигнаха копия за да се защитятъ, а третия не повдигна копие, а стоеше безъ да се мръдне отъ мѣстото си. И изведнажъ, като видѣ този човѣкъ, лѣвътъ се спрѣ, като че се очуди на нѣщо. Той силно вдѣхна въздухъ и послѣ тихо приближи къмъ човѣка.